

დანიელის წიგნი — ას სამოცდაერთი

რომის როლი ბიბლიური წინასწარმეტყველების ხილვის დადგენაში:
დანიელის მეთერთმეტე თავის დაწვრილებითი განხილვა

Jeff Pippenger

2024-03-27

დანიელის მეთერთმეტე თავის ხილვა წარმოადგენს მთავარ საყრდენ ცნობას ბიბლიური წინასწარმეტყველების ყველა ხილვისათვის, ხოლო მეთერთმეტე თავის ხილვა დამყარებულია რომის სიმბოლოზე.

და იმ ხანებში მრავალი აღდგება სამხრეთის მეფის წინააღმდეგ; ასევე შენი ხალხის მძარცველნი აღიმადლებენ თავს, რათა დაამტკიცონ ხილვა; მაგრამ დაეცემიან.
დანიელი 11:14.

ჯონსი წინა მუხლს შემდეგნაირად განიხილავს:

„როცა ამორეველებმა თავიანთი ურჯულოების საზომი აავსეს, მათი ადგილი ღვთის ერს, ისრაელს, მიეცა. როცა ისრაელმაც, წარმართთა გზის მიყოლით, ურჯულოების სასმისიც აავსო, ღმერთმა აღადგინა ბაბილონის სამეფო და ყოველივე წაართვა. როცა ბაბილონმაც თავისი ურჯულოების სასმისი აავსო, ძალაუფლება სპარსეთს გადაეცა. და როცა ანგელოზი სპარსელთა ბოროტებით განერიდა, მაშინ საბერძნეთის მთავარი შემოდის და ყველაფერს—ჰქვეს.“

„და რამდენ ხანს უნდა გაგრძელებულიყო საბერძნეთის ძალაუფლება? როდის უნდა დამსხვრეულიყო იგი? — „როცა დამნაშავენი აღივსებოდნენ.“ ეს ერი დგას იქამდე, ვიდრე თავის ურჯულოებათა საზომს არ შეავსებს, და შემდეგ ძალაუფლება სხვა სამეფოს გადაეცემა. ის ძალა, რომელსაც იგი გადაეცა, იყო რომაული, როგორც დანიელის 11:14-დან ვიგებთ. „და იმ ჟამებში მრავალნი აღდგებიან სამხრეთის მეფის წინააღმდეგ; ასევე შენი ხალხის მძარცველთა შვილები აღზევდებიან, რათა ხილვა დაადგინონ; მაგრამ დაეცემიან.“ ეს ერი ნაჩვენებია როგორც მძარცველთა ერი — მძარცველთა შვილები, როგორც ტექსტის მინდორშია ნათქვამი.

„ესენი არიან ისინი, ვისაც ახლა ეძლევა სასუფეველი, და რისათვის?—„მძარცველთა ძენი აღიმადლებენ თავს, რათა ხილვა დაამტკიცონ.“ როდესაც ეს ერი გამოვა ასპარეზზე, მაშინ შემოდის ის, რაც ამტკიცებს ხილვას, ის, რაც არის ხილვის ერთ-ერთი დიდი მიზანი, ის ერთი მთავარი ნიშანსვეტი ხილვის ხაზში, რომელიც ღმერთმა წინასწარმეტყველთა მეშვეობით მისცა ყველა დროისათვის.“ A. T. Jones, *The Columbian Year and the Meaning of the Four Centuries*, 6.

ჯონსი ამბობს, რომ როდესაც რომაული ძალა „სცენაზე გამოდის, მაშინ შემოდის ის, რაც აყალიბებს“ ... „ხილვის იმ ხაზს, რომელიც ღმერთმა წინასწარმეტყველთა მეშვეობით ყველა დროისათვის მოავლინა“. მილერის ისტორიაში პროტესტანტები ასწავლიდნენ, როგორც ახლა ლაოდისკის ადვენტიზმი ასწავლის, რომ შენი ხალხის

მძარცველნი წარმოადგენენ ანტიოქე ეპიფანესს, სელევკიდ მეფეს, რომელიც ძვ. წ. 175-დან 164 წლამდე მეფობდა. იგი სელევკიდთა დინასტიის წევრი იყო, რომელიც წარმოადგენდა ერთ-ერთ ბერძნულ მემკვიდრე სახელმწიფოს, აღმოცენებულს ალექსანდრე დიდის იმპერიის დაშლის შედეგად. ამ საკითხზე უთანხმოება მილერიტულ ისტორიაში იმდენად განსაზღვრული იყო, რომ ანტიოქე ეპიფანესის იდენტიფიკაცია წარმოდგენილია 1843 წლის პიონერულ სქემაზე.

სქემაზე ანტიოქოსისადმი მითითება წარმოადგენს ერთადერთ მითითებას იმაზე, რაც ღვთის წინასწარმეტყველურ სიტყვაში არ მოიპოვება. იგი იქ არის იმ პერიოდის პროტესტანტთა ცრუ სწავლებების გასაბათილებლად, რაც ახლა ლაოდოიკური ადვენტიზმის ცრუ სწავლებაა. ექვეყნეშ დგას, თუ უილიამ მილერს ესმოდა თუ არა იმ მნიშვნელობის სიღრმე, რომ რომი არის ის მიწიერი ძალა, რომელიც ამყარებს „ხილვის ხაზს, რომელიც ღმერთმა წინასწარმეტყველთა მეშვეობით ყველა დროისთვის მოგვცა“, მაგრამ ეს საკმარისად ნათელი იყო, რათა მტკიცედ დაეცვა ის ფაქტი, რომ ხილვას რომი ამყარებს.

სადაც ხილვა არ არის, ხალხი იღუპება; ხოლო რჯულის დამცველი ნეტარია. იგავნი 28:14.

სოლომონმა დაწერა, რომ სადაც ხილვა არ არის, ხალხი იღუპება, ხოლო მეთოთხმეტე მუხლში გამოყენებული ებრაული სიტყვა „ხილვა“ იგივეა, რაც სოლომონის იგავში. ხილვა სიცოცხლისა და სიკვდილის საკითხია, და „ხილვა“ რომის სიმბოლოთი არის დადგენილი. მეთოთხმეტე მუხლში სიტყვა „ხილვა“ იგივე სიტყვაა, რაც ხაბაკუკის მეორე თავში გამოყენებული სიტყვა ხილვისათვის.

მე დავდგები ჩემს სადარაჯოზე და გავმაგრდები გოდოლზე, და დავაკვირდები, რათა ვიხილო, რას მეტყვის იგი მე და რა უნდა ვუპასუხო, როცა მხილებული ვიქნები. და მიპასუხა მე უფალმა და თქვა: ჩაწერე ხილვა და ცხადად გამოსახე იგი ფიცრებზე, რათა გამრბენმაც შეძლოს მისი წაკითხვა. რადგან ხილვა ჯერ კიდევ დადგენილი დროისთვის არის, მაგრამ ბოლოს ილაპარაკებს და არ იცრუებს; თუმცა დაგვიანდეს, დაელოდე მას, რადგან უეჭველად მოვა და არ დააყოვნებს. აბაკუმი 2:1-3.

პირველ მუხლში სიტყვა „reproved“ ნიშნავს „ეკამათა“. უილიამ მილერი იყო გუშაგი, რომელიც კომპზე იყო დაყენებული პირველი და მეორე ანგელოზების მოძრაობის ისტორიაში; და როდესაც, წინასწარმეტყველურ სიმბოლიკაში, იკითხა, რა უნდა ეპასუხა თავისი ისტორიის კამათში, მას ეთქვა, დაეწერა ხილვა, რომელიც რომის სიმბოლოთია დადგენილი. ამ ფაქტთან თანხმობაში, როცა მილერიტებმა 1843 წლის პიონერული დიაგრამა გამოაქვეყნეს აბაკუმის ამ სამი მუხლის აღსრულებაში, მათ მიუთითეს სწორედ იმ კამათის გულზე, რომელშიც იყვნენ ჩაბმულნი. უეჭველია, მათ არ ესმოდათ, რომ მათი მითითება იმ უგუნურ მტკიცებაზე, თითქოს ანტიოქე ეპიფანე იყო ძალა, რომელმაც ხილვა დაადგინა, წარმოადგენს აბაკუმის მეორე თავის კამათს; მაგრამ და უაითმა თქვა, რომ ეს დიაგრამა „უფლის ხელით იყო წარმართული და არ უნდა შეცვლილიყო“, ამიტომ დიაგრამაზე კამათისადმი მითითება ღვთის ხელიდან იყო.

მილერიტებმა სწორად გაიგეს, რომ 1844 წლის 19 აპრილის პირველი იმედგაცრუება იწყებდა დაყოვნების ჟამს, რომელზედაც მოხსენიებულია როგორც აბაკუმთან, ისე მათეს იგავში ათი ქალწულის შესახებ. მათ ასევე გაიგეს, რომ ეს ორი წინასწარმეტყველება უშუალოდ იყო დაკავშირებული ეზეკიელის მეთორმეტე თავთან, სადაც ეზეკიელი მიუთითებს დროის პერიოდზე, როდესაც ყოველი ხილვის აღსრულება მოხდება. ეს სიტყვა „ხილვა“ სწორედ ისავე ებრაული სიტყვაა, რომელსაც ახლა განვიხილავთ. ამიტომაც ჯოუნზი მართებულია, როდესაც აცხადებს: „როდესაც“ რომი „გამოდის ასპარეზზე, მაშინ შემოდის ის, რაც ამყარებს ხილვას, ის, რაც ხილვის ერთ დიდ მიზანს შეადგენს, ის ერთი უმთავრესი ნიშნული ხილვის ხაზში, რომელიც ღმერთმა წინასწარმეტყველთა მეშვეობით ყოველ ჟამს მოგვცა.“ რომი ამყარებს ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის მთელ ხილვას, და უფრო კონკრეტულად, მეთერთმეტე თავის მთელი წყობა სწორედ რომს ეფუძნება.

როდესაც და უაიტი მიუთითებს დანიელის მეთერთმეტე თავის საბოლოო აღსრულებაზე და აცხადებს, რომ „ამ წინასწარმეტყველების აღსრულებაში უკვე მომხდარი ისტორიის დიდი ნაწილი კვლავ განმეორდება“, იგი აღნიშნავს, რომ მეთერთმეტე თავის ის ისტორიები, რომლებიც უკვე აღსრულდა, დანიელის მეთერთმეტე თავის საბოლოო მუხლების ტიპოლოგიურ წინასახეს წარმოადგენდა. მეთერთმეტე თავის საბოლოო მუხლების საგანია ჩრდილოეთის მეფე, რომელიც იქ თანამედროვე რომს წარმოადგენს. ამიტომ, დანიელის მეთერთმეტე თავის ის ისტორიები, რომლებიც მეორდება, ისეთი ისტორიებია, რომლებიც რომს წარმოადგენენ.

მეთერთმეტე თავის უკანასკნელ ექვს მუხლში თანამედროვე რომი (ჩრდილოეთის მეფე) იპყრობს სამ გეოგრაფიულ ძალას. ორმოცე მუხლში იგი იპყრობს სამხრეთის მეფეს (ყოფილ საბჭოთა კავშირს 1989 წელს), დიდებულ ქვეყანას (ამერიკის შეერთებულ შტატებს, მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დროს) და ეგვიპტეს (მთელ მსოფლიოს, როგორც ეს გაერთიანებული ერების ორგანიზაციით არის წარმოდგენილი). დანიელის მეთერთმეტე თავში წარმართული რომი წარმოდგენილია, როგორც სამი გეოგრაფიული ძალის დამპყრობელი, რათა მაშინ ცნობილი მსოფლიო დაეპყრო; ხოლო შემდეგ პაპური რომი წარმოდგენილია, როგორც სამი გეოგრაფიული ძალის დამპყრობელი, რათა დედამიწა დაიპყროს.

წარმართული რომი ამ თავში პირველად მეთოთხმეტე მუხლშია მოხსენიებული, რათა იგი განისაზღვროს როგორც ხილვის დამამკვიდრებელი სიმბოლო, თუმცა მისი ძალაუფლებამდე აღზევება მხოლოდ მეთექვსმეტე მუხლში განიხილება. ალექსანდრე დიდის სამეფო ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის აღსრულებით ოთხ ნაწილად გაიყო, მაგრამ ეს ოთხი ნაწილი მალე გაერთიანდა ორ მთავარ მოწინააღმდეგედ, რომლებიც წინასწარმეტყველურ თხრობაში, რომელიც თავის დასასრულამდე გრძელდება, სამხრეთის მეფედ ან ჩრდილოეთის მეფედ არიან იდენტიფიცირებულნი. მეთოთხმეტე მუხლში რომის აღზევებული ძალა მოხსენიებულია როგორც ძალა, რომელიც ხილვას დაამკვიდრებდა, თუმცა განსახილველი საგანი არის ალექსანდრეს სამეფოს ნაშთებს შორის ბრძოლები, როგორც ისინი წარმოდგენილნი არიან

ჩრდილოეთისა და სამხრეთის მეფეებით.

მეთხოუმეტე მუხლში ეს ორი მეფე კვლავაც თავიანთ ბრძოლაში არიან ჩაბმულნი, და ჩრდილოეთის მეფე იმარჯვებს. მაგრამ მეთექვსმეტე მუხლში რომი შემოდის და მუხლი ამბობს: „ხოლო მის წინააღმდეგ მომავალი“, რაც ნიშნავს, რომ როცა რომი გამოვა ჩრდილოეთის მეფის წინააღმდეგ, რომელიც ეს-ესაა სამხრეთის მეფეზე იმარჯვებდა, ჩრდილოეთის მეფე ვეღარ შეძლებს რომის წინაშე დადგომას. რომი იმარჯვებს, და მეთექვსმეტე მუხლში რომს ასევე უნდა მდგარიყო იუდას დიდებულ ქვეყანაში. მეჩვიდმეტე მუხლში რომი „თავის სახეს მიმართავს, რათა შევიდეს მთელი თავისი სამეფოს ძალით“. მან დაიმორჩილა ჩრდილოეთის მეფე, რომელმაც მის წინაშე დგომა ვერ შეძლო, შემდეგ დაიპყრო იუდა, და შემდეგ შევიდა ეგვიპტეში.

და იმ დროში მრავალნი აღდგებიან სამხრეთის მეფის წინააღმდეგ; აგრეთვე შენი ხალხის მძარცველნი აღიმადლებენ თავს, რათა ხილვა დაამყარონ; მაგრამ დაეცემიან. მაშინ ჩრდილოეთის მეფე მოვა, აღმართავს მიწაყრილს და აიღებს უმაგრეს გამაგრებულ ქალაქებს; და სამხრეთის ძალები ვერ გაუძლებენ, ვერც მისი რჩეული ხალხი, და არც იარსებებს ძალა, რომ წინააღმდეგობა გაუწიონ. ხოლო ის, ვინც მის წინააღმდეგ მოვა, თავისი ნებისამებრ მოიქცევა, და ვერავინ დაუდგება წინ; და ის დადგება დიდებულ ქვეყანაში, რომელიც მისი ხელით განადგურდება. იგი ასევე მიმართავს თავის სახეს, რომ შევიდეს მთელი თავისი სამეფოს ძლიერებით, და წრფელნი იქნებიან მასთან; ასე მოიქცევა იგი; და მისცემს მას ქალთა ასულს, რათა გახრწნას იგი; მაგრამ ის არ დადგება მის მხარეს, და არც მისი იქნება. დანიელი 11:14–17.

ამ მუხლებში ნაჩვენები დაპყრობა დანიელის მერვე თავის აღსრულებაა.

და ერთ-ერთი მათგანისაგან გამოვიდა ერთი მცირე რქა, რომელიც მეტად და მეტად გადიდდა სამხრეთისაკენ, აღმოსავლეთისაკენ და მშვენიერი ქვეყნისაკენ. დანიელი 8:9.

მეცხრე მუხლის მცირე რქა წარმართული რომია, და მეცხრე მუხლი, მეთერთმეტე თავის მეთოთხმეტედან მეჩვიდმეტე მუხლებთან თანხმობაში, მიუთითებს, რომ წარმართული რომი, მსოფლიოსზე ბატონობის დამყარებისას, სამ გეოგრაფიულ ერთეულს დაიპყრობდა. ეს ერთეულები იყო სამხრეთი (ეგვიპტე), აღმოსავლეთი (სირია, ჩრდილოეთის მეფე) და მშვენიერი ქვეყანა (იუდა). მეთექვსმეტე და მეჩვიდმეტე მუხლების ისტორია წინასახედ წარმოგვიდგენს თანამედროვე რომის ისტორიულ სამსაფეხურიან დაპყრობას მეორმოცედან მეორმოცდამესამე მუხლების ფარგლებში, რადგან, როგორც დაი უაითმა განაცხადა, „ამ წინასწარმეტყველების აღსრულებაში მომხდარი ისტორიის დიდი ნაწილი განმეორდება.“

„თუმცა ეგვიპტემ ვერ შეძლო ჩრდილოეთის მეფის, ანტიოქოსის, წინაშე დადგომა, ანტიოქოსმაც ვერ შეძლო რომაელთა წინაშე დადგომა, რომლებიც ახლა მის წინააღმდეგ გამოვიდნენ. აღარავითარ სამეფოს აღარ შეეძლო წინააღმდეგობა გაეწია ამ აღმავალი ძალისთვის. სირია დაიპყრეს და რომის იმპერიას შეუერთეს, როდესაც პომპეუსმა, ძვ. წ. 65 წელს, ანტიოქოს აზიატიკუსს მისი სამფლობელოები ჩამოართვა და სირია რომის პროვინციად აქცია.“

იგივე ძალა წმიდა ქვეყანაშიც უნდა დამდგარიყო და იგი შთაენთქა. რომი ღვთის
ერს, იუდეველებს, მოკავშირეობით დაუკავშირდა ძვ. წ. 162 წელს, საიდანაც მას
წინასწარმეტყველურ ქრონოლოგიაში თვალსაჩინო ადგილი უჭირავს. თუმცა
იუდეაზე იურისდიქცია მას ფაქტობრივი დაპყრობით ძვ. წ. 63 წლამდე არ
მოუპოვებია; და ეს შემდეგნაირად მოხდა.

„პომპეუსის მიერ პონტოს მეფის, მითრიდატეს წინააღმდეგ თავისი ლაშქრობის
დასრულებისა და დაბრუნების შემდეგ, იუდეის გვირგვინისათვის ორი მეტოქე —
ჰირკანუსი და არისტობულუსი — იბრძოდა. მათი საქმე პომპეუსის წინაშე იქნა
წარდგენილი, რომელმაც მალე დაინახა არისტობულუსის პრეტენზიათა
უსამართლობა, მაგრამ ისურვა, ამ საკითხზე გადაწყვეტილება გადაედო არაბეთში
თავისი დიდი ხნის სანატრელი ლაშქრობის დასრულებამდე, და დაჰპირდა, რომ
შემდეგ დაბრუნდებოდა და მათ საქმეს ისე მოაგვარებდა, როგორც სამართლიანად
და ჯეროვნად მიიჩნევდა. არისტობულუსმა, პომპეუსის ნამდვილი განწყობის
ამოცნობით, სასწრაფოდ დაბრუნდა იუდეაში, შეაიარაღა თავისი ქვეშევრდომნი და
მოემზადა ენერგიული თავდაცვისათვის, მტკიცედ გადაწყვიტა, ყოველგვარი
საფრთხის მიუხედავად, შეენარჩუნებინა გვირგვინი, რომელიც, როგორც წინასწარ
ხედავდა, სხვას მიეკუთვნებოდა. პომპეუსი ახლოდან მიჰყვა გაქცეულს. როდესაც
იგი იერუსალიმს მიუახლოვდა, არისტობულუსი, რომელმაც თავისი მოქმედების
გამო სინანული დაიწყო, გამოვიდა მის შესახვედრად და შეეცადა საქმის
მოგვარებას სრული დამორჩილებისა და დიდი ფულადი თანხების აღთქმით.
პომპეუსმა, ამ შეთავაზების მიღებით, გაგზავნა გაბინიუსი, ჯარის ნაწილით
სათავეში, ფულის მისაღებად. მაგრამ როდესაც ის ლეგატი იერუსალიმში მივიდა,
კარიბჭენი მის წინაშე დახშული დახვდა, და ქალაქის გალავნის თავზე მყოფთაგან
ეუწყა, რომ ქალაქი ამ შეთანხმებას არ დაეთანხმებოდა.“

„პომპეუსმა, რათა ამგვარად დაუსჯელად არ მოტყუებულიყო, არისტობულე,
რომელიც თავისთან ჰყავდა დატოვებული, ბორკილები დაადო და დაუყოვნებლივ
მთელი თავისი ლაშქრით იერუსალიმისკენ გაემართა. არისტობულეს მომხრეები
ადგილის დაცვას ემზადდნენ; ჰირკანესნი — კარიბჭეთა გახსნას. რაკი
უკანასკნელნი უმრავლესობაში იყვნენ და უპირატესობაც მათ დარჩათ, პომპეუსს
ქალაქში თავისუფლად შესვლის უფლება მიეცა. ამის შემდეგ არისტობულეს
მიმდევრები ტაძრის მთაზე განერიდნენ, მტკიცედ განზრახულნი, ის ადგილი
დაეცვათ, ისევე როგორც პომპეუსი იყო განზრახული, იგი დაემორჩილებინა. სამი
თვის ბოლოს გალავანში ისეთი ნაპრალი გაიჭრა, რომელიც შეტევისთვის საკმარისი
იყო, და ადგილი მახვილის წვერით იქნა აღებული. შემდგომ დატრიალებულ
საშინელ ხოცვა-ჟლეტაში თორმეტი ათასი ადამიანი დაიღუპა. „მმაფრად
შემძვრელი სანახავი იყო, — შენიშნავს ისტორიკოსი, — ეხილათ მღვდლები,
რომლებიც იმ დროს ღვთისმსახურებაში იყვნენ ჩაბმულნი, მშვიდი ხელითა და
ურყევი განზრახვით თავიანთ ჩვეულ მსახურებას აგრძელებდნენ, თითქოს
სრულიად შეუმჩნევლად რჩებოდნენ გამძვინვარებული აურზაური, თუმცა მათ
ირველივე მათი მეგობრები სასაკლაოდ იყვნენ მიცემულნი და თუმცა ხშირად მათი
საკუთარი სისხლიც მათ მსხვერპლთა სისხლს ერეოდა.“

ომის დასასრულს პომპეუსმა დაანგრია იერუსალიმის კედლები, იუდეის იურისდიქციიდან რამდენიმე ქალაქი სირიის იურისდიქციას გადასცა და იუდეველებს ხარკი დააკისრა. ამგვარად, პირველად აღმოჩნდა იერუსალიმი დაპყრობის გზით იმ ძალის ხელში, რომელსაც „დიდებული ქვეყანა“ თავისი რკინის მარწუხით უნდა ეპყრა, ვიდრე მას სრულიად შთანთქავდა.

„მუხლი 17. და მიაპყრობს თავის სახეს, რათა შევიდეს მთელი თავისი სამეფოს ძალით, და მართალნიც მასთან იქნებიან; ასე მოიქცევა იგი: და მისცემს მას ქალთა ასულს მის გასახრწნელად; მაგრამ იგი არ დადგება მის მხარეს და არც მისთვის იქნება.“

„ეპისკოპოსი ნიუტონი ამ მუხლისთვის სხვა წაკითხვას გვთავაზობს, რომელიც, როგორც ჩანს, აზრს უფრო მკაფიოდ გამოხატავს, ასე: „იგი ასევე მიმართავს თავის სახეს, რათა ძალით შევიდეს მთელ სამეფოში.“ მე-16 მუხლმა რომაელთა მიერ სირიისა და იუდეის დაპყრობამდე მოგვიყვანა. რომს მანამდე უკვე დაპყრობილი ჰქონდა მაკედონია და თრაკია. ახლა ეგვიპტელა რჩებოდა ალექსანდრეს „მთელი სამეფოდან“, რომელიც ჯერ კიდევ არ იყო დამორჩილებული რომის ძალაუფლებას; და ეს ძალაუფლება ახლა მიმართავდა თავის სახეს, რათა ძალით შესულიყო იმ ქვეყანაში.“ — Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–260.

ჩვენ უკვე არაერთხელ აღვნიშნეთ ამ სტატიებში, თუ როგორ შეესაბამება დანიელის მეთერთმეტე თავის ოცდამეათე და ოცდამეთერთმეტე მუხლები ორმოცე და ორმოცდამეერთე მუხლებს, და ოცდამეათე და ოცდამეთერთმეტე მუხლების ისტორია ასევე შეესაბამება სამი რქის აღმოფხვრას.

ვუყურებდი რქებს, და აჰა, მათ შორის ამოვიდა სხვა, მცირე რქა, რომლის წინაშეც პირველთაგან სამი რქა ძირიანად იქნა აღმოფხვრილი; და აჰა, ამ რქაში იყო თვალები, კაცის თვალების მსგავსი, და პირი, რომელიც დიდ სიტყვებს ლაპარაკობდა. ... და იმ ათი რქის შესახებ, რომლებიც მის თავზე იყო, და იმ სხვის შესახებ, რომელიც ამოვიდა და რომლის წინაშეც სამი დაეცა; სწორედ იმ რქის შესახებ, რომელსაც თვალები ჰქონდა და პირი, რომელიც მეტად დიდ სიტყვებს ლაპარაკობდა, და რომლის შესახედაობა მის თანასწორებზე უფრო ძლიერი იყო. დანიელი 7:8, 20.

როგორც დანიელის მერვე თავის მეცხრე მუხლი ასახავს დაპყრობის სამ გეოგრაფიულ არეს, რომლებმაც წარმართული რომი ტახტზე დაამკვიდრეს, ასევე რქების ამოძირკვაც (რომლებიც წარმოადგენენ ჰერულებს, ოსტგოთებს და ვანდალებს) ასახავდა დაპყრობის სამ გეოგრაფიულ არეს, რომლებმაც პაპური რომი ტახტზე დაამკვიდრეს. ორივე ეს ისტორია შეესაბამება დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოციდან ორმოცდამესამე მუხლებს, ხოლო სამი რქის ამოძირკვა შეესაბამება ოცდამეათე და ოცდამეთერთმეტე მუხლების ისტორიას.

„მუხლი 8. მე ვაკვირდებოდი რქებს, და, აჰა, მათ შორის ამოვიდა სხვა პატარა რქა, რომლის წინაშეც პირველთაგან სამი რქა ფესვებითურთ აღმოიფხვრა; და, აჰა, ამ რქაში იყო თვალები, როგორც კაცის თვალები, და პირი, რომელიც დიდ სიტყვებს ლაპარაკობდა.“

„დანიელი რქებს აკვირდებოდა. მათ შორის უცნაური მოძრაობის ნიშნები გამოჩნდა. მათ შორის ამოიწია ერთი პატარა რქა (თავდაპირველად პატარა, მაგრამ შემდეგ თავის თანამომძეებზე უფრო ძლიერი), რომელმაც თავი მათ შორის წამოსწია. იგი არ დაკმაყოფილდა იმით, რომ მშვიდად ეპოვა საკუთარი ადგილი და იგი დაეკავებინა; მას უნდა განედევნა ზოგიერთი დანარჩენი და მათი ადგილები მიეთვისებინა. მის წინაშე სამი სამეფო ამოიძირკვა. ეს პატარა რქა, როგორც შემდეგ უფრო სრულად გვექნება შემთხვევა შევნიშნოთ, იყო პაპობა. მის წინაშე ამოძირკვეული სამი რქა იყო ჰერულები, ოსტგოთები და ვანდალები. ხოლო მიზეზი, რის გამოც ისინი ამოიძირკვნენ, იყო ის, რომ ისინი ეწინააღმდეგებოდნენ პაპური იერარქიის მოძღვრებასა და პრეტენზიებს, და, ამგვარად, ეკლესიაში რომის ეპისკოპოსის უზენაესობას.“

„და „ამ რქაში იყო თვალეზი, როგორც ადამიანის თვალეზი, და პირი, რომელიც დიდ სიტყვებს ლაპარაკობდა“ — ეს თვალეზი შესაფერისი სიმბოლოა პაპური იერარქიის გამჭრიახობის, გამჭოლობის, ცბიერებისა და შორსმჭვრეტელობისა; ხოლო პირი, რომელიც დიდ სიტყვებს ლაპარაკობდა, შესაფერისი ნიშანია რომის ეპისკოპოსთა ქედმაღლური პრეტენზიებისა.“ ურია სმიტი, *Daniel and the Revelation*, 132–134.

სწორედ რომი ამყარებს ბიბლიური წინასწარმეტყველების ხილვას, განსაკუთრებით კი — დანიელის მეთერთმეტე თავის ხილვას. იმ თავში წინასწარმეტყველური ისტორიის დიდი ნაწილი, რომელიც მიღწეულ მოძრაობამდე უკვე აღსრულებული იყო, კვლავ უნდა განმეორებულიყო დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვს მუხლში. სამი გეოგრაფიული დაბრკოლების დაპყრობა, რომლებმაც როგორც წარმართული, ისე პაპური რომი ტახტზე დაამყარეს, წარმოდგენილია მეთერთმეტე თავში, და ეს ორი წარმოდგენა წინასახედ განასახიერებს იმ დროს, როდესაც თანამედროვე რომიც კვლავ ტახტზე მტკიცდება. სწორედ რომი ამყარებს ამ ხილვას, ხოლო პავლე მიუთითებს, რომ პაპური რომი თავის ჟამს ცხადდება.

ნურავინ შეგაცდენთ არავითარი საშუალებით, რადგან ის დღე არ დადგება, თუ პირველად განდგომილება არ მოვა და არ გამოცხადდება ცოდვის კაცი, დაღუპვის ძე, რომელიც ეწინააღმდეგება და აღიმალლებს თავს ყოველივეზე, რაც ღმერთად იწოდება ან თაყვანსაცემია, ისე რომ იგი, ვითარცა ღმერთი, დაჯდება ღვთის ტაძარში და თავის თავს წარმოაჩენს, თითქოს ღმერთი იყოს. ნუთუ არ გახსოვთ, რომ, როცა ჯერ კიდევ თქვენთან ვიყავი, ამას გეუბნებოდით? და ახლა იცით, რა აკავებს მას, რათა თავის დროზე გამოცხადდეს. 2 თესალონიკელთა 2:3–6.

პაპობამ ტახტი დაიკავა, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე სამეფომ, 538 წელს, და მრავალნი, რომლებიც მეექვსე მუხლს განიხილავენ, უეჭველად ივარაუდებდნენ, რომ პავლე გულისხმობს, თითქოს „პაპობა 538 წელს გამოცხადდებოდა“. ეს შესაძლოა სწორი იყოს, მაგრამ, სულ მცირე, ეს არის მეორეხარისხოვანი ჭეშმარიტება იმისა, რასაც პავლე მიუთითებდა. პავლე, როგორც ყველა წინასწარმეტყველი, უფრო მეტად უკანასკნელ დღეებზე საუბრობს, ვიდრე საკუთარ დროებაზე. იგი მიუთითებდა იმაზე, თუ როგორ გამოცხადდებოდა პაპობა წინასწარმეტყველურად, რადგან, როგორც წინასწარმეტყველი, იგი თანხმობაში იყო

ყველა სხვა წინასწარმეტყველთან. სტრიქონზე სტრიქონი, ვისაც ხილვა არა აქვს, დაილუპება, და ვისაც ხილვა არა აქვს, ხილვა არა აქვს იმიტომ, რომ არ იცის, რას ეფუძნება ხილვა. იმის ცოდნა, რომ ხილვას რომი ამყარებს, სიცოცხლისა და სიკვდილის მნიშვნელობის მქონე შეგნებაა. პავლე, სხვა წინასწარმეტყველებთან თანხმობაში, მიუთითებს, რომ ის, რაც პაპურ რომს — რომელიც უკანასკნელი დღეების რომია — ამხელს, არის „მისი დრო“. რომთან დაკავშირებული წინასწარმეტყველური „დრო“ არის ის, რაც ამხელს, რა არის რომი და ვინ არის რომი.

ჩვენ ამ კვლევას გავაგრძელებთ მომდევნო სტატიაში.

მოციქულმა პავლემ, თესალონიკელთა მიმართ თავის მეორე წერილში, იწინასწარმეტყველა ის დიდი განდგომილება, რომლის შედეგადაც დამყარდებოდა პაპობრივი ძალაუფლება. მან განაცხადა, რომ ქრისტეს დღე არ დადგებოდა, „თუ წინასწარ არ მოვა განდგომილება და არ გამოცხადდება ცოდვის კაცი, წარწყმედის ძე, რომელიც ეწინააღმდეგება და თავს აღამაღლებს ყოველივეზე, რაც ღმერთად იწოდება ან თაყვანისცემის საგანია, ისე რომ იგი, ვითარცა ღმერთი, ღმერთის ტაძარში დაჯდება და თავს წარმოაჩენს, თითქოს ღმერთი იყოს.“ და გარდა ამისა, მოციქული აფრთხილებს თავის ძმებს, რომ „ურჯულოების საიდუმლო უკვე მოქმედებს.“ 2 თესალონიკელთა 2:3, 4, 7. უკვე იმ ადრეულ ხანაშივე მან დაინახა, რომ ეკლესიაში იპარებოდა ცდომილებანი, რომლებიც გზას გაუმზადებდნენ პაპობის განვითარებას.

„ნელ-ნელა, თავდაპირველად ფარულად და ჩუმად, შემდეგ კი უფრო აშკარად, როცა ძალაში იზრდებოდა და ადამიანთა გონებაზე ძალაუფლებას იპოვებდა, ‘ურჯულოების საიდუმლო’ თავის მატყუარა და მკრეხელურ საქმეს წინ მიიწევდა. თითქმის შეუმჩნევლად წარმართობის ჩვეულებებმა გზა გაიკვლია ქრისტიანულ ეკლესიაში. დათმობისა და შემგუებლობის სული ერთხანს შეკავებული იყო იმ მძვინვარე დევნათა მიერ, რომელთაც ეკლესია წარმართობის დროს იტანდა. მაგრამ როცა დევნა შეწყდა და ქრისტიანობამ მეფეთა კარებსა და სასახლეებში შეაღწია, მან ქრისტესა და მისი მოციქულების მდაბალი უბრალოება გვერდზე გადადო წარმართი ქურუმებისა და მმართველების ბრწყინვალეებისა და ამპარტავნების სასარგებლოდ; და ღვთის მოთხოვნათა ნაცვლად ადამიანური თეორიები და გადმოცემები დაადგინა. მეოთხე საუკუნის დასაწყისში კონსტანტინეს მოჩვენებითმა მოქცევამ დიდი სიხარული გამოიწვია; და ქვეყნიერება, სიმაღლის გარეგნული სახით მოსილი, ეკლესიაში შევიდა. ახლა გახრწნის საქმე სწრაფად წარიმართა. წარმართობა, თუმცა დამარცხებულად ჩანდა, გამარჯვებული გახდა. მისმა სულმა ეკლესია დაიმორჩილა. მისი მომღვრებები, წეს-ჩვეულებები და ცრურწმენები ქრისტეს აღიარებულ მიმდევართა რწმენასა და თაყვანისმცემლობაში იქნა შერწყმული.“

„წარმართობასა და ქრისტიანობას შორის ამ კომპრომისმა შედეგად მოიტანა წინასწარმეტყველებაში ნაწინასწარმეტყველები „ცოდვის კაცის“ ჩამოყალიბება, რომელიც ღმერთს ეწინააღმდეგება და საკუთარ თავს ღმერთზე მაღლა აყენებს. ცრუ რელიგიის ეს გიგანტური სისტემა სატანის ძალაუფლების შედეგია — მისი მცდელობის ძეგლი, რათა ტახტზე დაჯდეს და თავისი ნებისამებრ მართოს

დედაბოძა.“ The Great Controversy, 49, 50.